

Svensexan som gick för långt

Röken ligger tät över soffbordet. De fyra konspiratörerna lutar huvudet mot varandra, fnissar åt de vansinniga förslag som kommit upp under den brainstorm-övning man genomfört med hjälp av lite bärs, vodka och lingondricka. Ett rutmönstrat kollegieblock ruvar nu på allsköns hemligheter om hur allt ska gå till.

Planeringen av svensexan liknar en fältmanöver i det militära. Det innebär att man gör noteringar över vad som ska ske, vem som har ansvar för vissa inköp och vilka kontakter som behöver tas. Vid midnatt lutar man sig förnöjt tillbaka. Det här kommer att bli en svensexa offret sent ska glömma.

Joakim är först ut i kompisgänget att gifta sig. Hans bror Niklas står som projektledare för hela manövern. Classe och Micke är nära vänner till Joakim, ända från gymnasietiden faktiskt, medan Håkan är en arbetskamrat på Ericsson.

De fem har under hela studietiden träffats varenda lördag för att se veckans fotbollsmatch, spelar lite squash då och då i veckorna och strosar gärna runt på nationerna för en och annan öl när andan faller på. Det är något av en förlängd pubertet över det sätt man framlevt sina dagar på. Det är trots allt nästan fem år sedan de tog sina examina på Universitetet.

Läget i deras symbiotiska lilla grupp förändrades radikalt på några få veckor när Joakim träffade Hanna. Joakim har därefter dragit sig undan, fått nya intressen och har under det år som gått både förlovat sig, blivit extremt tvåsam och verkar inte längre ha samma glädje av grabbgänget. I början surade man i gänget lite över det, förminskade honom och tyckte han var en "kärring", men allteftersom har nog fler än en känt ett stråk av avundsjuka gentemot Joakim.

*

Joakim hinner knappt uppfatta vad som händer. När han öppnar dörren rycks den utåt och någon i mörkret låser händerna på honom och drar ner en mörk huva över ansiktet. Han hör ett fniss i alla fall, fattar att det är kidnappning på gång. Han trodde inte det skulle bli nåt, kände sig nästan besviken men slog bort tanken på att de skulle hitta på något. Inte kunde han tänka sig att de skulle vara så jävliga att dom klippte honom dagen innan bröllopet.

- Era jävlar. Fy fan... inte idag. Kompisarna gnäggjar av skratt, släpar ut honom till den väntande Volvon och trycker in honom i baksätet. Där får han byta om till kalsonger, slitmanoverall och träskor. På overallen står de vanliga meddelandena om "jag ska gifta mig imorgon" och andra glada tillrop.

- Nu lilla gubben ska du få nåt å dricka, såja, in med sugröret.

- Å fy fan, va e re här? Diesel?

- Nä rå, de e en liten bröllopsblandning förstår du. Såja, drick upp hela nu. De andra stirrar förhäxat när Joakim sväljer klunk efter klunk tills den stora McDonald's muggen är tom.

- Han klippte den rätt upp å ner ba, viskar Classe andäktigt. Det är han som har tillverkat blandningen. Den består av whisky, cognac, cointreau, bananlikör och champagne. Mer än 70 cl sponken rakt ned i

blodomloppet för att få fart på Joakim.

De kör runt busstorget, varv efter varv så spriten får verka. Efter en halvtimme hostar den gamla Volvon till och tvärdör mitt i en korsning. De skuffar den åt sidan och fortsätter promenerande in på Trädgårdsgatan. Classe och Niklas går med Joakim emellan sig så de kan göra små kurskorrigeringar när Joakim får för mycket slagsida. Första anhalt Blir G-H, där man har discokväll. Dansgolvet är halt, ölen kall och Joakim skitfull vid det här laget. Han pratar hela tiden, tar lite snedsteg och sörplar i sig öl i den skumma lokalen. Hans overallbröst är alldeles vått av sånt som har spillts, och han håller en fet cigarr i ena handen. Kvällens hovfotograf, Håkan, makar ihop Joakim med två tjejer, Jenny och Maria, som poserar med trutande munnar på var sida om honom. Jenny sticker upp bröstet mot hans ansikte och lägger en hand över gylfen, medan Maria gör Lolitaögon och slickar honom i örat. Joakim själv står som en pinne rätt upp och ner med ett tokleende på läpparna, medan Håkan smattrar av bilder för att föreviga kvällen. På Östgöta blir det ännu värre. Joakim drar av sig overallens överdel, dansar på scenen, smörjer in sig med ketchup på överkroppen och hinkar i sig rom och cola. Det slutar med att hela festsällskapet blir avhysta från nationen.

Vid hörnet Sysslomansgatan och S:t Olofsgatan ligger Ofvandahls konditori, som det har gjort de senaste 130 åren eller nåt. Efter en sväng där inne för Joakims solosång bland borden, åker de ut så det dånar om det. Vid trafikljusen utanför ska det istället tjänas pengar. Med hink och svabb svajar Joakim fram mellan bilarna, tvättar vindrutor och får under en timme ihop 26 kronor. Det är nu långt efter midnatt och börjar dra sig mot grand final.

De kånkar iväg med Joakim mot Kungsgatan och hotell Regina, det lilla sjabbiga hotell där man hyrt rum för natten. De två thailändska hororna släpper man in bakvägen. Allt är betalt och de fnissar inför det som ska hända. Joakim är vid det här laget redlös, svamlar osammanhängande och kan inte stå upp själv. Ändå trycker man i honom tre lakritsshots. Overallen och kalsongerna åker av och han gillras med hjälp av några kuddar upp i sittande ställning i soffan. Hororna klär av sig, tar plats intill Joakim och börjar posera inför Håkans smattrande kamera. De ormar sig runt honom, sitter, ligger, berör, kysser och ställer sig i ställningar över, under och på Joakim, ställningar som det antagligen endast är gymnaster som kan utföra. Under övningarna faller Joakim in i något som nog är att betrakta som medvetlöshet, ögonen hänger halvöppna och det rycker bara lite i ena mungipan, det är den enda rörelse han gör. Rummet rensas från allt. Alla kläder, till och med kalsongerna tar man med sig när man går. Joakim ligger nedbäddad i sängen och sover djupt. Kamraterna lämnar hotellet och tar avsked av varandra. Håkan har ytterligare någon timmes nattarbete för framkallning av bilderna.

*

En telefonsignal bryter tystnaden i rummet. Niklas lägger kudden över huvudet, vänder sig om. Vill inte vakna, vill återvända till sömnens rike.
- Lägg av, för fan, stönar han. Signalen fortsätter obönhörligt. Han kastar plötsligt av sig täcket och krälar

över sängkanten in under sängen för att fiska upp telefonen, som tydligen har hamnat där.

- Ja, för i helvete, muttrar han.

- Niklas, det är jag. Vad fan har ni gjort? Joakim är ju inte hemma än. Var är han? Niklas hör att det är Hanna, upprörd till max. Han sneglar mot klockan och ser att den är tolv strax. Han sväljer hastigt, blir torr i munnen.

- Ta det lugnt, ingen fara. Han sover väl ut bara.

- Ja, men var e han? Vi ska vara i kyrkan tre ju. Han måste ju göra sig i ordning. Var e han? Måste få tag i honom. Ni sa ju att ni skulle ta det lugnt eftersom det är idag vi gifter oss. Ni gjorde väl det?

- Jorå, sådär. Lite tungt blev det väl. Men ring hotell Regina, han finns där. Han har säkert sovit klart nu.

- Fy fan, för dig asså. Ni skulle ju ta det lugnt.

- Men fan skrik inte. Det gör ont.

*

Det är morgon på Hotell Regina och utanför fönstret börjar staden att vakna. Solens strålar skiner obarmhärtigt in genom fönstret. Det doftar sprit, fylla och gammal svett. Sängkläderna ligger som en hög nere vid fotändan. Han påminner om en säl där han ligger. På mage, med händerna utbredda som ville han hålla fast sängkanterna för att få sängen att sluta gunga.

Han har spytt. En rejäl kaka ligger på golvet vid sängens sida. Han har torkat av munnen med överkastet. En arm kommer ut, försöker tysta telefonen. Han river ned den på golvet, men den slutar inte att ringa. Han tar om sladden, drar handen längs den tills han kommer in under sängen, drar ur jacket och sover vidare.

Hanna ringer åter till receptionen, förklarar läget och ber dem gå in och öppna dörren till hotellrummet. De går motvilligt med på det.

De är två personer som står utanför hotellrummet. De knackar, bankar och slår på dörren men får ingen reaktion. Mannen med slips är tydligen chef. Han knäpper med fingrarna och fram kommer huvudnyckeln ur den andres jackficka. De går in i rummet, vädrar i luften och antar på goda grunder att doften kommer från någon som säkert har avlidit under natten. En halvtimme senare har de med förenade krafter duschat honom i iskallt vatten, stjälpit i honom en termos kaffe och ett wienerbröd. Han ser inget vidare ut där han sitter på sängkanten, insvept i ett renare överkast. Kläderna är borta, de har ju bussiga klubben tagit med sig under natten. Efter ytterligare en kvart sitter han i taxin på väg hem.

Hanna står på trappan när han kommer, med bister uppsyn och händerna i sidorna. Hon får betala och han linkar in i huset i sin besynnerliga klädesdräkt. Bak på rumpan sitter loggan tryckt, hotell Regina i små vackra guldbokstäver. Han ser ut att gå med viss försiktighet.

*

Ingångsmarschen börjar och alla reser sig. Där är farbror Oskar, uppfinnaren som numera framlever sina dagar på det skotska höglandet med en maltwhisky i ena handen och en golfklubba i den andra. Moster Greta är pensionerad hjärnkirurg och världsberömd för sina idéer om hur man på bästa vis krasar i andras huvuden. Det är ingen stor släkt egentligen, men de är mer än medvetna om sin betydelse. Joakims släkt

består av cirka 20 personer och de har alla den egenheten att de på det hela taget tycker att man är lite bättre, lite mera värda än resten av mänskligheten. De är rätt, vet bäst och har något högdraget nedlåtande över sig, hela gänget.

Hannas föräldrar är skilda. Hennes pappa är svarvare på Microtech och mamman städar på en skola. Det är ingen överdrift att påstå att Joakims familj gärna hade sett någon annan än Hanna ta plats runt familjebordet. Eftersom Hannas mamma och pappa inte gärna vistas i samma rum samtidigt, så är bara mamma Rut som är med på vigseln.

Här gäller traditionerna, så på höger sida i kyrkan sitter fina släkten tillsammans med ett trettiotal personer som är vänner till Joakim sedan långt innan han träffade Hanna. På den andra sidan kyrkgången sitter Rut ensam på den främre raden. Bakom henne sitter Lelle, som tyckte det såg så ensamt ut för henne på den sidan, så han förbarmade sig även om även han från början är Joakims kompis.

Brudparet går sakta och aningen stelt upp för kyrkgången. Joakim ser lite trött ut, kisar med ögonen, verkar stirra på någon punkt framme vid altaret, kanske för att kunna hålla kursen rak, går försiktigt med höga knälyft. Hanna är vacker i sin vita brudklänning, den prasslar dyrt när hon går och murgrönan i håret är konstnärligt insatt i de skruvade lockarna. Hon har aldrig varit vackrare, ler och nickar åt alla gästerna.

Det hela löper på riktigt bra. Den kvinnliga prästen håller i trådarna och får dem att svara ja på rätt ställen. De står under en del av ceremonin på knä framme vid prästen. Prislapparna lyser vita under Joakims skor. Efter en del fumlande får han fram ringen, trär den på Hannas finger. Tydligen ska även han få en ring. De fyllsvullna fingrarna gillar inte ringens diameter. Hanna kämpar och kämpar, men hon får inte på ringen. Joakim slår ut med armarna i en uppgiven gest och stoppar ned den i fickan.

Några släktingar på Joakims sida, kanske kusinbarn, ska spela tvärflöjt och fiol. Det ska enligt programbladet likna "det är en ros utsprungen" men låter bara för jävligt. De flesta ser lättade ut när psalmen äntligen är slut.

Utmarschen går fint. Joakim rapar ljudligt när han är i jämnhöjd med rad 7 och några kompisar fnissar glatt. Hanna rycker lite i hans arm, så han inte kommer ur promenadtakten.

*

Södermanland-Nerikes nationshus i Uppsala har en snirklande trappa i vänster skruv nerifrån sett upp mot festsalen. I över hundra år har nationens gasquer hållits här. I det här huset har studenter i mer än ett sekel supit och ätit upp studielån eller andra penningar, dansat och spelat kort, tafsat servitriser på bröstet och kort sagt lärt sig allt om hur svinaktigt det kan gå till under studenttidens glada dagar. Men nu handlar det om bröllopfest.

Farbror Oskar stannar halvvägs upp i trappan och sätter på sig glasögonen för att se bättre. På väggen som följer trappans vridning sitter med jämna mellanrum uppsatt fotografier, kanske 50 x 60 cm stora. Längst ner i trappan sitter de som skildrar svenssexans oskyldiga start. Där står Joakim med en flaska till munnen, visar

stjärten, dansar i ketchup, får en kyss i örat, sjunger på fiket, tvättar bilrutor och står i för att tjäna lite pengar under sin sista natt i ogift tillstånd. Halvvägs uppe i trappen visas ett foto från hotellrummet. På sängen sitter de två thailändska brudarna och slickar på två hudfärgade jättedildos. Det är här farbror Oskar stannar. Glasögonen sitter på näsan och han kisar rejält för att inte missa någon del av kvinnornas bruna smidiga kroppar.

Ovanför trappan löper en hall innan man viker av åt höger in i festsalen. Här står ett bord uppställt där man delar ut snaps- och punschbiljetter. Det uppstår genast en kö så att hela sällskapet trycks ihop på de tio meter som leder fram till bordet. Det är just här man har satt upp själva finalen på fotoutställningen.

Den sista bilden är värst. En thailändska lyckas både suga av honom och le samtidigt på nåt konstigt vis, medan den andra sitter med skrevande ben över Joakims ansikte. På något sätt lyckas han ändå titta fram under hårbusken och le in i kameran, levererar ett dödspackat fånleende mitt i alltihop.

Hanna börjar gråta när de kommer fram till den bilden, slår till Joakim i ansiktet och rusar sen ner för trappan och stänger in sig på toaletten. Joakims släktingar stirrar stelt på bilderna, men röjer inte en min, i deras kretsar tappar man bara inte masken, den sitter alltid där den ska oavsett hur läget är. Förutom farbror Oskar då, som blir stående framför fotona länge och kanske minns händelser från ungdomens dagar, i alla fall verkar han inte ha något emot att titta på de nakna kropparna. Det ser till och med ut som om han ler. Middagen kommer äntligen igång. Det börjar med skagenröra på litet bröd med två starköl och tre sexor Skåne. Det gör susen. Allt är glömt och förlåtet. Nubbevisorna ljuder som så många gånger förr genom de anrika lokalerna.

Festen kan fortsätta.

Det är ju ändå en glädjens dag.

~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten